

Anden søndag efter påske 2026

Salmer: 229, 663, 218, 362, 234

Kom, Herre Jesus. Amen.

Salme 23; ApG 2, 36-41; Joh 10, 22-30

Den samtale, vi netop har hørt mellem jøderne og Jesus, handler om både etnicitet, religion og den eksklusivitet, der kan opstå ud af de to komponenter. For jøderne betragtede sig selv som den eneste Guds udvalgte folk, et folk, der skulle bo i et bestemt land, Israel, og dyrke ham et bestemt sted, nemlig templet, hvor optrinet her finder sted. Israel var på det tidspunkt besat af romerne, og jøderne havde et håb om, at Gud skulle sende sin salvede konge, Messias – på græsk Kristus – for at bringe landet tilbage til fordums storhed. Det var nemlig blevet profeteret, og det er – i parentes bemærket – de profetier, vi i vore kirker hører i advents- og juletiden, de henholdt sig til. Nu går Jesus rundt i templet, og det

er skæbnens bitre ironi, at jøderne faktisk i ham har muligheden for at se Gud ansigt til ansigt, Jesus har tilmed sagt det til dem, de vil dog ikke tro det, men vedbliver at udæske ham. Jesus siger det så én gang til, at han og Faderen er ét, og han tilføjer, at alle kan komme til at tilhøre ham, når blot de hører hans røst og følger ham, men også, at dette ikke længere gælder jøderne. Og nu bliver det for alvor farligt for Jesus; for han siger jo, at han – som tilsyneladende kun er et menneske - er Gud, og at deres eksklusivitet ikke længere betyder noget. Det bryder de sig naturligvis ikke om at høre, og læser man videre, lægger de an til at stene ham for gudsbespottelse, men han slipper med nød og næppe fra dem.

At etnicitet og religion - dengang som nu - er sprængfarlige emner, har den seneste uges debat om danskhed vist os. Men i dag er vi nødt til at tale lidt om nationalitet, der hører det jordiske til, og det er nødvendigt for at kunne fatte det himmelske. Kristendom er nemlig en hjertesag, og den er derfor

nødt til at knytte sig til noget kendt for at kunne tale til menneskers hjerter. Hvis vi her i Danmark skal forstå, hvilken god og barmhjertig hyrde, vi har, er han nødt til at tale dansk til os. Tage udgangspunkt i noget, vi kender og kan sanse. Det kræver en forklaring.

På Jellingstenen tales der som bekendt om danernes kristning, og den Gud, kong Harald i sin tid antog på vegne af danskerne, er ikke bare en ånd, der svæver over urdybet, han skaber form ud af kaos, udvælger sig et folk og et land, hvorfra han inkarnerer sig i kød og blod i Jesus Kristus, og i dagens evangelium møder vi altså både ham og det udvalgte folk. Pinseunderet, som vi går og venter på, er et sprogunder, der anerkender, at der nu ikke længere er ét udvalgt folk, men mange, og de skal derfor alle høre om Guds storværk på deres eget modersmål. Derfor hørte vi også Peter sige til sine tilhørere, at folk fra det fjerne skulle lære Gud at kende. Derfor kom kristendommen også her til norden, og flotte kirker rejste sig i landskabet. I disse kirker bliver

Guds ord og løfte bundet til fænomener som vand (dåben), brød og vin (nadver). Uden dem ville de troende ellers kun have luft – åndelighed - at forholde sig til, og så ville kristendommen hurtigt udarte til at kunne være alt mellem himmel og jord. Lad os derfor forsøge at lade det åndelige møde det fysiske:

Vi har alle et hjerte, og det hjerte er knyttet til noget og nogen, vort hjem, vor familie, vore venner, vort land. Fra det øjeblik, vi blev til, hørte vi en røst, der på samme tid var en røst fra fortiden og fra fremtiden, for den røst var moders bløde stemme, som det lyder i en af vore smukke sange. Vi lå nemlig lige under hendes hjerte, hvor vi kunne høre den stemme, der som en sød musik nåede vort eget hjerte. Hun var til længe før os, og hun var sandsynligvis den, der først tog os i favn. Lidt efter lidt kom andre stemmer til, Fars stemme, bedsteforældres og søskendes, et helt kor af kendte, elskede stemmer fra alle tider. Tænker man på dét, så er det måske ikke så svært at forestille sig Guds stemme; at

den kan nå os fra en anden tid, en anden dimension. Den dimension blev vi døbt ind i.

Dåben gav os et hjertebånd til Gud, der blev vi lagt under *hans* hjerte, et hjerte, der var og er så stort, at han lod sin søn gå i døden for os. Hvis vi skal forstå, hvordan det har været for Gud, kan vi tænke på, hvordan det er for forældre at miste et barn, og så kan man jo spørge, hvorfor Gud mente, at det var nødvendigt. Det var det, fordi han elskede os lige så meget, som han elskede sin søn, og derfor måtte den søn drage til fjendeland, hvor den historie, vi netop har hørt, udspiller sig.

Det er fjendeland, fordi Jesus udfordrer sit eget folks selvforståelse; at jøderne var så travlt optaget af at være Guds udvalgte folk, havde det så godt med deres egne regler, deres sociale kontrol og magthierarkier, at de ikke ville ikke vide af Gud, da han kom til dem. Derfor får de råt for usødet at vide i dag, at de ikke hører til den flok, Jesus er på vej til at samle om sig.

»*Mine får*« siger Jesus, »*hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.*« Det kan godt lyde som om det at tro på Jesus handler om at gå i takt og miste sin individualitet, for i en flok får er det svært at se forskel på de enkelte. Men det er slet ikke sådan det forholder sig. For hyrdebilledet handler om omsorg, og når folk hørte og stadig hører Jesus kalde og kommer til ham, er det fordi de hos ham føler sig elsket præcis som de Guds skabninger, de er. Jesu røst myndiggør mennesker, så de formår at rejse sig over deres vilkår og gøre noget for andre, hvad enten det er fortælle dem om Guds kæmpeværk eller at bringe hjælp på en eller anden vis. De første kristne var nemlig ikke mennesker, nogen regnede for noget; det var slaver og kvinder, dertil kan vi føje børn og udstødte, mennesker, der ikke betød ret meget på den tid, og de, der bragte budskabet ud i verden, var fiskere, som Peter, eller håndværkere, mennesker helt uden en akademisk uddannelse. Det var

altså ikke en eksklusiv flok, Jesus samlede om sig, det var en flok, der havde brug for ham. Og hvorfor formåede disse mennesker så at få budskabet ud over hele jorden, også her hos os? Ja, det var fordi de i Kristus troede sig så elsket, at end ikke døden ville kunne skade dem, blot de fulgte hans røst. De salmer, vi synger i dag, handler også om ikke at være bange for døden og at følge Jesus og bringe budskabet om ham ud i verden. De handler om at turde gøre det, fordi den stærkes hånd har vendt et blad på så afgørende vis, at vi kan gå sejrrigt igennem ild og vand for at fortælle andre om Guds store kærlighed til os. Også de salmer er røster fra andre tider, der taler til os, for siden Kristus stod op af døde, har der været nogen, der har villet bringe budskabet videre til trøst og opmuntring for andre. Det er den Ånd, der gennem tiderne viser sig i den kristendom, vi blev døbt ind i. Ordet om Kristus er gået fra mund til mund, fra slægt til slægt. Guds hjerte, som vi blev lagt under i dåben, slår til evig tid og minder os om, at vi har et hjem i himlen, hvorfra

kærlighedens røst lyder. Den røst fortæller os, at vi er elskede, at Gud er med os, hvor vi går og står, og når vi tror det, kommer det meste af sig selv, for så kan vi slet ikke lade være med at vidne om den kærlighed overfor andre. Lad os derfor bede til, at den gode hyrdes røst vil blive ved med at lyde indtil Jesu Kristi dag – som en himmelsk kærlighed, der går gennem folket.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.